

Μήνυμα Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας για την Κυριακή 10 Αυγούστου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

“Χωρίς την δική του διαρκή τροφοδοσία και χωρίς την δική μας ταπείνωση, ο όποιος ζήλος μας είναι καταδικασμένος να μαραθεί και το όποιο έργο μας, όσο κι αν φαίνεται αξιοθαύμαστο στην αρχή, είναι καταδικασμένο να σβήσει”.

Αυτό είπε μεταξύ άλλων στο μήνυμά του για την Κυριακή 10 Αυγούστου ο Σεβασμιώτατος **Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός**.

Παρακάτω ολόκληρο το μήνυμα:

Άγαπητοί μου Πατέρες καί Άδελφοί,

Παιδιά μου έν Κυρίω άγαπημένα,

Δέν ύπάρχει άμφιβολία πώς ό Άπόστολος Παῦλος ύπήρξε τò καθοριστικότερο πρόσωπο τής διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου, κατὰ τήν κρίσιμη περίοδο τής ιδρύσεως

τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ὑπάρχει ἐπίσης ἀμφιβολία πὼς ὁ λόγος του, γραπτὸς καὶ προφορικός, ὁ τρόπος ποὺ ἔδρασε, κυρίως ὅμως ἡ ἀγιότητά του, ἀποτελοῦν τὸ θεμέλιο τῆς ὁργανώσεως τῆς πρώτης χριστιανικῆς κοινότητος, ἀλλὰ καὶ τοῦ τρόπου, μὲ τὸν ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία ἀνοίγει διάλογο μὲ τὸν κόσμο μέχρι σήμερα.

Ὁ μέγας Ἀπόστολος, ἤδη ἀπὸ αὐτὴ τὴν ζωὴ, ἀξιώθηκε νὰ γευτεῖ τὴν αἰωνιότητα. Ὑπῆρξε, ὅμως, καὶ ἓνας ἄνθρωπος προσγειωμένος, ρεαλιστῆς καὶ πρακτικός, στηρίζοντας τὴν ἱεραποστολική του δράση στὴν γνώση τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν τῆς ἐποχῆς του, ἀλλὰ καὶ τῶν διαχρονικῶν ἀνθρωπίνων παθῶν. Δὲν ἐγκλωβίστηκε ὅμως στὶς συνθῆκες τοῦ δικοῦ του κόσμου. Ἡ προσοχή του καὶ ἡ ἔννοια τοῦ ἦταν στραμμένες πρὸς τὸ μέλλον. Γνώριζε πὼς σύντομα θὰ ἐγκαταλείψει τὸν κόσμο, καὶ μάλιστα μὲ τρόπο μαρτυρικό. Γνώριζε τὸ μέγεθος τῶν πειρασμῶν ποὺ θὰ πλήξουν τὶς νεοσύστατες Ἐκκλησίες. Γνώριζε πὼς σύντομα, ὅλες οἱ δυνάμεις τοῦ κόσμου θὰ συσπειρωθοῦν ἐναντίον τους. Δὲν ἀμφιβάλλει ὅμως γιὰ τὴν ἀκατανίκητη δύναμη τοῦ Θεοῦ. Ἐνα φοβᾶται· γιὰ ἓνα ἀνησυχεῖ: Γιὰ τὴν διάσπαση, τοὺς φατριασμοὺς καὶ τὰ σχίσματα μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ὅλα αὐτὰ τὰ δεινὰ παρουσιάστηκαν ἐν ὧσιν ἐκεῖνος ἦταν ἀκόμα ζωντανὸς καὶ τὰ ὁποῖα, μὲ ἰδιαίτερη ὀξύτητα, ἐμφανίστηκαν στὴν Ἐκκλησία τῆς Κορίνθου.

Ὅπως τὴν περασμένη Κυριακή, ἔτσι καὶ σήμερα, τὸ Ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα προέρχεται ἀπὸ τὴν πρώτη Ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς Κορινθίους. Ἰδιό τοῦ θέματος: Ἡ μεγάλη, ἡ ζωτικὴ ἀνάγκη γιὰ ἐνότητα. Γνωρίζουμε τί συνέβαινε στὴν Κόρινθο, ἴσως καὶ σὲ ἄλλες Ἐκκλησίες: Ἄνθρωποι μὲ ἱεραποστολικὸ ζῆλο, μὲ γοητευτικὸ λόγο, μὲ δυνατότητα νὰ πείθουν τοὺς ἀκροατές τους, ἐπέτρεψαν στὸν ἐγωισμὸ νὰ κυριαρχήσει στὴν ψυχὴ τους καί, ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὴν ἀπήχηση τῶν λόγων τους, διεκδίκησαν μέσα στὴν Ἐκκλησία τὰ πρωτεῖα. Γύρω τους συσπειρώθηκαν ὁπαδοὶ καὶ θαυμαστές. Φαίνεται πὼς ὁ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ τους θέριψε καὶ ἡ ἐνότητα, ἡ βασισμένη στὴν κοινὴ πίστη, κλονίστηκε.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προσπαθεῖ νὰ τοὺς συνεφέρει, ταπεινώνοντας πρῶτα τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Ὅπωςδήποτε, πολλοὶ θὰ τὸν θεωροῦσαν μεγάλο δάσκαλο καὶ θὰ ἠθελαν νὰ ἀνήκουν στὸν στενὸ του κύκλο. Ἐκεῖνος ὅμως τοὺς θυμίζει: «Εἶμαι συνεργάτης στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ κι ἐσεῖς τὸ χωράφι τοῦ Θεοῦ, τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Θεοῦ» (Α΄ Κόρ. 3: 9).

Τὸ παρατηρεῖτε; Τρεῖς φορές, μέσα σὲ μιὰ φράση, ὑπάρχει ἡ λέξη «Θεός». Ἐκεῖνος εἶναι ποὺ συνέλαβε τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας μας. Ἐκεῖνος τὸ ἐγκαινίασε καὶ θὰ τὸ πραγματοποιεῖ διαρκῶς μέχρι συντελείας τοῦ αἵωνος. Συνεργάτες στὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ ἀξιωθήκαμε νὰ εἴμαστε. Μόνον ὅμως μιὰ ἐνιαία καὶ συμπαγὴς Ἐκκλησία εἶναι σὲ θέση νὰ ἐκπληρώσει τὴν ἀποστολὴ της, ὅπως ἐνιαῖο εἶναι ἓνα χωράφι ποὺ

περιμένει τὴν σπορά, ὅπως συμπαγῆς καὶ χωρὶς ρωγμῆς εἶναι μιὰ οἰκοδομή, ἡ ὁποία στέκει ἀτράνταχτη στὶς ἐπιθέσεις τῆς καταιγίδας.

Στὸ ἔργο αὐτό, στὸ ὁποῖο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δὲν ἀρνεῖται τὸν πρωταγωνιστικὸ του ρόλο, δὲν προβάλλει τὸν ἑαυτό του ἀλλὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Ὅποιος ξεχνᾷ πὼς ἑκεῖνος εἶναι τὸ θεμέλιο, ἡ ἀποστολή του εἶναι καταδικασμένη νὰ μὴν ἀντέξει τὴν ὥρα τῆς κρίσεως, δηλαδή τὴν ὥρα ποὺ οἱ δυσκολίες θὰ ἀποκαλύψουν τὰ σαθρά τῆς θεμέλια.

«Γιατί κανένας, γράφει στοὺς Κορινθίους, δὲν μπορεῖ νὰ βάλει ἄλλο θεμέλιο ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ὑπάρχει καὶ ποὺ εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Τὸ ἔργο τοῦ καθενὸς θὰ φανεῖ· θὰ τὸ φέρει στὸ φῶς ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως. Γιατί ἡ ἡμέρα αὕτῃ θὰ φανερωθεῖ μὲ τρόπο πύρινο, καὶ ἡ ποιότητα τοῦ ἔργου καθενὸς θὰ δοκιμαστεῖ ἀπὸ τὴν φωτιά. Ἄν τὸ ἔργο ποὺ ἔχτισε κάποιος ἀντέξει, αὐτὸς θὰ λάβει μισθὸ· ἂν ὅμως τὸ ἔργο του καταστραφεῖ ἀπὸ τὴν φωτιά, αὐτὸς θὰ χάσει τὴν ἀμοιβή του» (στ. 11, 13-15).

Ὅπως σᾶς ἀνέφερα, ὁ Παῦλος δὲν εἶναι ὁ ἱεροκήρυκας τῶν μεγάλων λόγων, ἀλλὰ ὁ πρακτικὸς καὶ ρεαλιστὴς ἱεραπόστολος, ὁ ὁποῖος προβλέπει μὲ βεβαιότητα: Μόνο μία ρίζα, τῆς ὁποίας ἡ δύναμη καὶ οἱ χυμοὶ δὲν ἐξαντλοῦνται ποτέ, ἀποτελοῦν ἐγγύηση τῆς ἀντοχῆς καὶ τῆς καρποφορίας τοῦ δέντρου, ὅσο τρομερὲς κι ἂν εἶναι οἱ ριπὲς τοῦ ἀνέμου.

Τώρα πλέον γνωρίζουμε καὶ βλέπουμε καθημερινὰ τὴν ἀπίστευτη δύναμη τῶν καταιγίδων ποὺ χτυποῦν διαρκῶς τὴν Ἐκκλησία. Εἶναι οἱ ἴδιες ριπὲς ποὺ κτυποῦσαν καὶ τὴν βάρκα τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου καταμεσῆς τῆς λίμνης τῆς Γενησαρέτ, ὅπως μᾶς περιγράφει ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπή. Ἦταν ἡ ὥρα τῆς ἀπελπισίας, ἡ ὥρα τοῦ χαμοῦ. Οἱ μαθητὲς ἔνιωθαν πὼς ὁ θάνατος εἶναι κοντὰ καὶ τὰ κύματα σύντομα θὰ γίνουν τὸ μνημα τους. Καὶ τότε, μιὰ ἀναπάντεχη σωτηρία ἦρθε μὲ τὴν μεγαλειώδη φωνὴ τοῦ Χριστοῦ: «Θάρρος! Ἐγὼ εἶμαι, μὴ φοβᾶστε» (Μτθ. 14: 27).

Καὶ ἦταν τέτοια ἡ βεβαιότητα αὐτῆς τῆς χειροπιαστῆς σωτηρίας, ὥστε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἀποφασίζει νὰ κάνει τὰ νερὰ τῆς λίμνης στέρεο μονοπάτι γιὰ νὰ φτάσει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Διδασκάλου του.

«Κύριε», τοῦ εἶπε, «ἂν εἶσαι ἐσύ, δῶσε μου ἐντολὴ νὰ ἔρθω κοντά σου περπατῶντας στὰ νερά». Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε: «Ἔλα». Καὶ μόλις ἀνέβηκαν μαζὶ στὸ καίκι κόπασε ὁ ἄνεμος» (28-29,32).

Ἀδελφοί μου,

Κανένας ἄνθρωπος, ὅσο φωτισμένος, ὅσο ἐμπνευσμένος, ὅσο ἱκανὸς ὅσο ἅγιος, δὲν

εἶναι σὲ θέσῃ νὰ ὑποκαταστήσῃ τὴν λυτρωτικὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ μας, ὅταν οἱ ἀνθρώπινες δυνάμεις ἔχουν φθάσῃ στὰ ὅριά τους. Τὸ γνωρίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ γι' αὐτὸ ἀγωνίζεται νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε, σὰν ἓνα σῶμα καὶ μία καρδιά, νὰ στραφεῖ πρὸς αὐτὴ τὴν θεῖαν παρουσίαν.

Ὅποιο ἔργο, ὅποιο λειτούργημα, ὅποια διακονία μᾶς ἔχει ἀναθέσει ἡ Ἐκκλησία, μόνο ὡς ἀφοσιωμένοι ἀκόλουθοι τοῦ Ἰδρυτῆ καὶ Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, μπορούμε νὰ ἐκπληρώσουμε. Διαχειριστὲς εἴμαστε τῶν Μυστηρίων καὶ τῶν θαυμασίων Του, ὅπως ἀναφέρει ὁ Παῦλος σὲ ἓνα ἄλλο σημεῖο τῆς ἴδιας ἐπιστολῆς (4:1).

Χωρὶς τὴν δικήν του διαρκὴ τροφοδοσίαν καὶ χωρὶς τὴν δικήν μας ταπείνωσιν, ὁ ὅποιος ζῆλος μας εἶναι καταδικασμένος νὰ μαραθεῖ καὶ τὸ ὅποιο ἔργο μας, ὅσο κι ἂν φαίνεται ἀξιοθαύμαστο στὴν ἀρχή, εἶναι καταδικασμένο νὰ σβῇ.

Ἄς παρακαλοῦμε, λοιπόν, τὸν Θεὸ νὰ στέκει πάντα δίπλα μας, σύμμαχος κραταιὸς στὴν μάχην ἐναντίον τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ τῆς ἐπάρσεως ποὺ δὲν σταματοῦν ποτὲ νὰ πολιορκοῦν τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ. Ὅσο ἀγωνιζόμαστε στὸ δικό Του Ὄνομα καὶ βρίσκουμε παρηγορίαν καὶ ἐνίσχυσιν κάτω ἀπὸ τὴν δικήν Του εὐλογία, θὰ βλέπουμε νὰ πολλαπλασιάζονται οἱ καρποὶ τῶν πνευματικῶν κόπων μας καὶ νὰ καρποφοροῦν τὰ ἔργα μας, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἀμήν.

Μὲ ὅλη μου τὴν πατρικὴ ἀγάπην,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ